

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO

SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

Letnik XIII. V Ljubljani, januarja 1907.

Št. 1.

Planinski Vestnik izhaja 25. dne vsakega meseca. Člani „Slov. plan. društva“ prejmejo list zastoj. Nečlane stane na leto 4 K, dijake 2 K 40 h. Posamezna številka 40 h.

Naročila in plačila za list in za inserate ter reklamacije je pošiljati „**odboru Slov. plan. društva v Ljubljani**“, članke, dopise in vesti pa „**uredništvu Plan. Vestnika v Ljubljani**“.

Reklamacije so poštnine proste, če imajo na naslovni strani pristavek „reklamacija“ in če so odprte.

Zaradi rednega pošiljanja „Plan. Vestnika“ je natanko naznaniti naslov in bivališče ter vselej vsako izpremembo bivališča.

Članarina „Slov. plan. društva“ in njegovih podružnic znaša na leto 6 K, poleg tega zneska plača nov član tudi 2 K vpisnine. Ustanovnik plača enkrat za vselej 60 K. Vseučilišniki plačajo 3 K letnine in so prosti vpisnine.

Društvena znamenja dobivajo člani pri društvenem odboru v Ljubljani, pri podružniških odborih, pri gospodu Ivanu Sokliču, trgovcu Pod trančo, in pri gospodu G. Čadežu, trgovcu na Mestnem trgu v Ljubljani.

Eno znamenje stane 2 K.

UREDNIK ANTON MIKUŠ.

IZDAJA IN ZALAGA „SLOV. PLAN. DRUŠTVO“. TISK J. BLASNIKOV V LJUBLJANI.

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIII. letnik.

Januar.

1. št. 1907.

Slovensko planinsko društvo

vabi

svoje člane, vse svoje prijatelje ter njih rodbine

na

III. planinski ples,

ki ga priredi

v planinsko opravljenih gorenjih prostorih „Nar. doma“

v Ljubljani v soboto, dne 2. februarja 1907.

~~~~~  
Začetek ob osmih zvečer.

~~~~~  
Svirala bo popolna ljubljanska društvena godba.
Priti je **nemaskirano** v turistovski, narodni ali promenadni obleki.

~~~~~  
**Vstopnina za člana 1 K, za nečlana 2 K.**

~~~~~  
Vstopnice se bodo prodajale v trgovinah Gričarja & Mejača v Prešernovih ulicah, I. Korenčana na Starem trgu, A. Škofa na Dunajski cesti in E. Skušeka Pred škofijo ter na dan plesa dne 2. februarja v Narodnem domu na desno od vhoda od 11. do 12. dopoldne in od 2. do 4. ~~popoldne~~ popoldne, zvečer pa pri blagajni od 7. ure dalje. ~~popoldne~~

VALENTIN STANIČ, PRVI VELETURIST.

FR. OROŽEN.

Seznanil vas bodem z življenjem in dejanjem znamenitega Slovenca, ki je bil priden in delaven kakor čebela in je vse svoje moči zastavil v prid slovenskemu narodu in v blagor človeštva.

Valentin Stanič je svojim rojakom vse premalo znan in gotovo vreden, da se ž njim in njegovim delovanjem natančneje seznanimo. Slovenci ga večinoma poznajo le kot slovstvenika, širšemu svetu in inozemstvu pa je bolj znan nego svojim rojakom po drugem delovanju. Slovi pa kot ustanovitelj veleturistike in kot najboljši veleturist v oni dobi, ko se je turistica sploh šele začejala.

Valentin Stanič, sin preprostih kmečkih staršev, se je narodil dne 12. februarja l. 1774. v Bodrežu blizu Kanala na Goriškem. Starši sicer niso bili premožni, a vendar toliko imoviti, da so bistrega in nadarjenega dečka poslali v solnčno Gorico, kjer je dovršil prva dva razreda ljudskih šol. Potem pa je prišel v Celovec in tam dovršil tretji razred ljudske šole. V Celovcu se je nekoč kopal, in ker ni znal plavati, bi bil utonil, da ga ni rešil tovariš Blaž Potočnik. Odtod je šel v Solnograd, kjer je obiskoval srednje in bogoslovske šole. Z doma je dobival premalo podpore za nadaljevanje nauk in zato je moral sam gledati, kako se preživi in doseže svoj cilj. Posrečilo se mu je, da je prišel za domačega odgojitelja pri neki plemenitaški rodbini, kjer je imel prosto stanovanje in hrano in je bil preskrbljen z vsemi najpotrebnejšimi rečmi.

V Solnogradu se je marljivo učil računstva in prirodoslovja, posebno rastlinoslovstva. Kot bogoslovec je bil tudi marljiv telovadec in si je s telovadbo jako ojačil telo. Mnogo so pripovedovali o njegovi telovadni spretnosti.

Sloveči nemški rastlinoslovec profesor Hoppe piše o Staniču: »Leta 1800. sem se v Solnogradu seznanil z mladim Kranjcem, bogoslovcem in prirodoslovcem Staničem. Bil je nekoč pri meni v kamenolomu na gori Untersbergu in se tam predolgo mudil. Da bi še o pravem času prišel domov, se je spustil po jako strmih pobočju v tek in je prispel v treh četrth ure v Solnograd, kamor je bilo poldrugo uro hoda. Stanoval je na strmih Nonbergu v samostanu, ki ga zatvarjajo ob devetih zvečer. Po tej uri niso nikomur več odprli vrat«.

Ob strmi pečini pred samostanom je Stanič zgradil vrt s hladnico in kegljiščem. Na vrtu je posebno gojil planinske cvetice.

Ta planinski nasad je bil prvi v Avstriji in tudi na Nemškem. Iz pečevja je napravil stopicasto pobočje, na katerem so rasle lepe planinske cvetice. Sledovi planinskega nasada so bili tam še mnogo let po Staničevem odhodu v domovino.

Prav zanimiva je ta dogobica: Profesor Schieg je nameraval izmeriti višino blizu Solnograda se nahajajočih gorá in je dal v to svrhu postaviti na njih vrhovih droge, obite s pobeljenimi deskami, da bi opazoval z daljnogledom te dobro vidne točke. Nekoč pa je padla bela deska z droga na Gaisbergu (1290 m), in Stanič se je ponudil, da jo zopet pribije na drog, ki je bil nad 12 m visok. Kako priti na vrh tega droga? A Stanič si je znal pomagati. Iz vrvi si je napravil dve rahli zanki in ju nalahno privezal za drog; potem je splezal po teh zankah, zdaj eno, zdaj drugo porivajoč kvišku, v pol ure na drogov vrh in razmotal vrvico do tal. Spremljevalca sta privezala desko in Stanič jo je potegnil kvišku ter jo z velikim naporom na drogu pritrtil. Mislimo si njegov položaj, kako se je moral z rokami držati droga in še desko potegniti kvišku in jo pritrčiti! To je bilo jako nevarno in spremljevalca sta se bala, da omahne in pade Stanič z droga. A kmalu se je položaj na drugo stran neugodno izpremenil. Zanka na desni nogi se je zadrnila in navzlic vsem naporom mu ni bilo mogoče, da bi spravil nogo iz nje. V tem usodnem položaju mu je svetoval spremljevalec, da naj skuša z levo nogo sezuti čevelj na desni nogi. To se mu je posrečilo. Poprijel se je z rokami in nogami droga in se spuščal doli ter padel končno nezavesten na tla. Toda kmalu se je zopet zavedel in premišljeval, kako bi zopet dobil na drogu viseči čevelj. Staničeva spremljevalca sta končno s kameni zbila čevelj z droga. — Na tedaj še malo znani Gaisberg pelje sedaj gorska železnica.

Posebno veselje je imel Stanič do potovanja in hribolastva. Zlasti ga je mikalo priti na take gore, na katere še ni stopila človeška noga. Čeprav je potoval tudi v znanstvene svrhe, vendar mu to ni bil glavni namen. Stanič je potoval tudi iz zdravstvenih ozirov, da si je jačil telo in vzdigoval srce in duh v zračne višave do Stvarnika. Najsi je bil pot še tako dolg in težaven, da, celo ob hudi nevihti in megli se ni ustrašil in je nadaljeval svoje potovanje. Z rastočo nevarnostjo je rasel tudi njegov pogum in mu vzkipel navdušenje za planinstvo.

Za svojega bivanja v Solnogradu se je posebno zanimal za Solnograške Alpe. Bil je prvi hribolazec na tem ozemlju in je na mnoge gore prvi splezal in jih barometrski izmèril. Najbolj ga je

veselilo nevarno plezanje. Zavedal se je, da daleč nadkriljuje svoje vrstnike. O tem pravi: »Nekaj majhnih poskusov, ki sem jih čisto sam napravil, pričajo, da bi jaz ob drugih podporah dovršil to, kar morebiti malokdo zmore (rajši bi rekel nihče)«. Stanič je bil na visokih gorah že v oni dobi, ko so jih celo omikani krogi jedva po imenu poznali. Stopil je na Watzmann, Hoher Göll, Rathauskogel, Preber, Untersberg (večkrat), Hochstaufen (trikrat), Schafberg, Heukareck, Hohe Salve in na druge vrhove.

O drugi priliki poroča: »Na Untersbergu gotovo noben meščan ni bil tolikokrat kot jaz. Večkrat sem šel po noči na to goro in prenočil na vrhu. Iz doline sem zvelkel tri drevesa in jih postavil kot znamenje. Splezal sem na to goro zopet dne 15. decembra 1800. leta, ko je bila prav vsa pokrita s snegom. Gosta in zelo mrzla megla je ležala več tednov po vsej deželi. Nagib mojega početja je bila radovednost, kako je neki ob megli na gori... Na Hochstaufen sem splezal trikrat, in sicer po treh različnih stezah, od katerih je bila ena hujša od druge. Navzlic temu sem splezal zadnjikrat na to goro po noči s pogumnim Herrmannom, čigar stanovitnost še sedaj občudujem.«

Leta 1799. je splezal na 3800 *m* visoki Veliki Klek, a pred njim je že bil nekdo na tem najvišjem vrhu v Visokih Turah. Stanič piše: »Ko sem bil prišel na vrh gore, sem videl, da me je misel prevarala. Ugledal sem ondi vsajeno jelko; to je bilo gotovo znamenje, da je bil že nekdo pred mano tukaj. To me ujezi — grem in splezam po drevesu gori do čopa, da sem bil vendar še više nego oni, ki je bil pred mano na gori.«

Stanič je izvršil prva opazovanja na barometru, termometru in higrometru na vrhu Velikega Kleka dne 29. julija l. 1800. ob poldevetih dopoldne. Barometer je kazal 17 palcev, 10 črtic. Profesor Schieg iz Solnograda pa je hkratu opazoval na Salmhöhe.

Leta 1801. je bil prvi na Hohecku, to je na severnem vrhu Watzmanna, ki je po grozovitem prepadu ločen od vzhodnega vrha in je bil dotlej nepristopen. Na tej visoki gori je izmeril vrh in določil višino 8400 čevljev.

Na Watzman*) je potoval s štirimi spremljevalci do lesenega križa in odtod sam na vrh. O nadaljnem potovanju pravi: »Obložen z merskim orodjem, sem šel dalje. Že začetek je bil jako nevaren. Moral sem se dričati po veliki strmi pečini do zelo majhnega čela,

*) O svojem potovanju na Watzmann in na Hoher Göll je poročal »Karl baronu Möllu. Ta rokopis (»Meine Erfahrungen bei den Exkursionen auf den Hohen Göll«) hrani kr. bavarska dvorna in državna knjižnica v Monakovem. Spis je priobčen v »Zeitschrift des. D. u. ö. A. V.« l. 1881. —

ki je štrlelo nad groznim prepodom. Potem sem pa plezal po strmih pečinah navkreber in bil vedno v jako nevarnem položaju. Prelezel sem več nevarnih točk in razpoklin, nadejaje se, da bode kmalu bolje, a nadaljnji pot je bil še slabši. Zdaj sem se premikal, sedeč na ostrem grebenu, zdaj zopet kakor v zraku viseč plezal po strmih pečinah. Potem sem izginil iz obzora za mano gledajočim spremljevalcem, ki so pobožno pri križu molili.

Mnogokrat je bilo treba nadčloveškega poguma, da nisem obupal; kajti lazil sem po vseh štirih po ostrem grebenu, ki strmo prepada na desno in levo. Velika groza me obide, ko se malo z barometrom naslonim na greben in skoraj popolnoma izgubim ravnotežje. Padel bi bil v 400 sežnjev globok prepad. V takih primerih se je treba takoj odločiti in vse misli se morajo združiti le na to točko, na kateri smo tedaj. Nobena, tudi najpobožnejša misel se ne sme pridružiti, vsako stopnjo in vsak prst je strogo uravnjavati. Zatorej vedno bodrim svoje ude k srčnosti in razumnosti z ozirom na nujni položaj. To mi je v največjo korist, da ne obupam na nevarnih točkah.

Nadaljni pot je bil boljši in prišel sem na Watzmannovo škrbino, to je najnižja točka med vrhovoma. Tu pa osupnem. V južni smeri je jako globoka razpoklina, čez katero drži zelo ozek kamenit mostec. Šel sem precej plašno čezenj, ker sem se bal, da se podere tudi pod nezatno težo. Srečno sem prehodil mostec in prišel po zelo strmem in napornem potu na vrh. Pri križu zaostali spremljevalci so me osupli in veselili, a tudi boječ se za moje življenje zagledali na vrhu«.

Nadalje opisuje razgled in poroča o merjenju višine in o svojem opazovanju. O povratku z vrha pa pravi: »Komaj sem šel nekaj korakov, pa nisem mogel dalje. Po strmi pečini, po kateri sem prišel, nisem mogel navzdol in preostala mi je le kamenita in strma drča, a bal sem se, da sprožim rahlo kamenje. Tako se je tudi zgodilo. Komaj sem malo hodil navzdol, se sproži kamenje in moral sem pred vsem paziti, da ne padem. S kamenjem sem dričal navzdol in dobil marsikateri udarec. Bil sem že blizu prepada, ko pred mano zdrči velika množica kamenja vanj. Blizu roba groznega prepada skočim z velikim naporom v zadnjem trenutku na stran na trda tla in hladnokrvno zakličem: »Holà, naprej pa ne grem več z vami!« Videl sem, ko so moji kameniti spremljevalci z velikim ropotom padli v globoki prepad. Previdno sem šel naprej in prišel po polurni hoji izmučen in razcapan do lesenega križa, kjer so me tam zaostali tovariši prav radostno sprejeli«.

Stanič je prišel še onega dne v Berchtesgaden na Bavarskem.

Zelo zanimljivo opisuje svoje potovanje na vrh Hoher Göll, na katerem še ni bil nihče pred njim: »Po zložnem potu sem prišel do planine Eck in tam napravil tri glavne naskoke na to goro, ki se mi je kazala v vsem veličastvu. Treba precejšnjega poguma, da se odločiš polesti na skalnega orjaka, ki je po mnenju domačinov nepristopen. Quis (montium) contra me*), si mislim in se odpravim v še temni noči na pot. Medpotoma srečam lovca divjih koz, ki me je spremljal precej daleč proti vrhu. Hodila sva daleč navkreber proti vrhu, ki je bil v gosti megli, deževno vreme pa naju prisili, da se vrneva na planino. Drugega jutra zarana se ob solnčnem svitu zopet napotim. Prekrasni solnčni vzhod me kar premami in mi vzbuja rajske občutke. Vsak trenutek pojavlja nove slike in predmete, ki so bili dotlej pokopani v temi. Kravji zvonci, klicanje in popevanje planšaric oživlja jutro. Grozen pogled na Hohe Göll skuša iznova hribolazca pogum. Pot drži pod grebenom, katerega previseče skale prete pasti v grozni prepad. Po četrturni hoji prideš do velike plošče, ki je za marsikoga nepristopna. Plezal sem do njene razpokline in potem na desno do visoke stene, kjer sem našel razne okamenine. Tu je zelo opasna točka, le en spotikljaj in zdolaj si v globokem prepadu. Imel sem sam s sabo »consilium medicum« in plezal s skrajnim naporom po strmi skalni steni, nadejaje se, da se kmalu izognem preteči nevarnosti. To se mi posreči. Naprej grem po skalnem grebenu in po enourni hoji sem na vrhu. Še nikdar nisem čutil tako neomejene radosti kakor ob tem velikanskem razgledu«.

Nadalje opisuje natančno razgled s te gore in o uspehih svojih opazovanj in omenja, da otožen zapušča to prvo mesto svetovnega gledališča, ki je bilo doslej meščanom in najbrž tudi lovcem divjih koz neznano.

O povratku pravi:

»Obložen z aparati in ostalim jestivom, sem hodil čez led in preperel apnenec oprezno navzdol ter se ustavil nekoliko pod vrhom. Tu se poslovim od Solnograškega, kjer sem dobil temelj omike in doživel marsikaj prijetnega, a tudi hudega. Milo se mi stori, da nimam več prilike, to deželo z več vrhov videti. Srečno sem zopet prišel na planino. Odtod sem naslednje dni obiskal še druge dele te visoke gore. Nabral sem mnogo okamenin in znamenitih rastlin«.

Na koncu svojega opisa obžaluje, da mu vsled pomanjkanja gmotnih sredstev ni bilo mogoče polesti še na druge vrhove te v planinskem oziru znamenite dežele. (Dalje prihodnjič.)

*) Katera gora je zoper mene.

NA SUHI PLAZ — ŠKRLATICO PO SEVERNI STENI.

Češki spisal dr. V. DVORSKÝ, preložil dr. A. ŠVIGELJ.*)

Dolgo so mislili, da ni moči priti na najvišji vrh Razorske skupine, ki je tudi najdivnejša gora v Juljskih Alpah. Še l. 1875. je vodnik Klančnik, kažoč nanjo z vrha Triglava, rekel dr. Kugyju: »Nihče ne more nanjo ko divja koza in orel; nepremagana je in nepremagljiva«. Izvršili so celo vrsto brezuspešnih poskusov in šele l. 1880. je dr. Kugy s slovitim divjim lovcem Kravanja in mladim Andrejem Komacem prišel na vrh. Prenočevali so v skalni bolti na planoti Hrušici in dospeli drugi dan po nekoliko ur trajajočem plezanju na vrhunec z vratske strani. L. 1883. je Galetov lovec Gregor Rabič, po domače Grogar, našel po jugovzhodnem grebenu lažji nastop, katerega se danes poslužuje skoro izključno vsakdo redkih obiskovalcev. Leta 1896. pa je bila premagana Škrlatica tudi v svoji najsmelejši fronti. Dr. Kugy, Komac in Kverh so prilezli nanjo po severni steni. Ta tura spada med najinteresantnejše v Vzhodnih Alpah in je vzbudila tedaj v turistovskih krogih znatno senzacijo. Drugič so jo izvršili l. 1897. Bois des Chesne in dr. Camillo Baumgartner, l. 1899. Antonio Krammer, 11. junija 1905. Anton Larisch in dr. Rudolf Beck, kratko za tema dvema pa midva. Vodnik je bil vselej eden ali drugi iz rodbine Komacev.

Razkošno smo spali, ko smo splezali raz stene Malega Razora**), in če bi ne bilo vprav fenomenalno mraz, bi se sploh ne bili spravili iz postelj že zjutraj ob sedmih. Ker prejšnjega dne od zore do mraka nismo mislili na nič drugega kakor na plezanje in plezanje, smo posvetili dopoldne 17. junija 1905. l. izključno neumorni gostitvi samega sebe. Tudi prijazni Jože Komac, ki je, kar se tiče telesnih potrebščin, občudovanja vredne skromnosti; se ni dal siliti in tako so služabni duhovi hotela »Razora« vzdrževali ves dopoldan stalen kontakt med kuhinjo in okroglo mizo pod kostanjevinimi vejami na vrtu. Po kosilu smo se ne baš čili dvignili in pričela se je ekspedicija na Škrlatico.

*) Iz nedavno izišle knjige: Dr. Viktor Dvorský: »V Julských Alpach — lezecké skizy se skupiny Razoru«, — v kateri pisatelj slika svoje plezalne ture po Razoru in sosednjih vrhovih, ki jih je izvršil v letih 1904. in 1905.

**) Prejšnji dan, 16. julija 1906. l., sta dr. Viktor Dvorský in Juri Čermák izvršila turo iz Trente na Razor, Planjo in (zelo težko) čez severne stene Malega Razora v Pišnico.

Temnilo se je, ko smo ob prvem koraku v Pišnico začeli bučanje groma iz črnih oblakov nad Prisojnikovim masivom. Posnemajoč vzgled vseh onih, ki so dosedaj iz Pišnice speli na najvišji vrh Razorske skupine, smo hoteli tudi mi prenočiti kolikor mogoče visoko pod kotom Škrlatice, ker le prav zarana moreš upati, da srečno prideš čez mesta, koder grozi padajoče kamenje. Še smo se premikali po prodastih nanosih Krnice, ko se je že ulil izdaten dež, tako da smo se hitro zatekli pod previsek desno nad prodom. Ravno tri četrti na štiri popoldne je bilo, ko smo se ondi utaborili. Zunaj lije, bliska se in gromovo bučanje odmeva od skalnih sten, nam pa je dobro biti pod nepremočno streho previseče skale na suhem in skoraj se čutimo po domače v zlic grušču, na katerem sedimo. Zato sva z veseljem sprejela Komacev predlog, naj tukaj prenočimo, ker više ni najti enake strehe in je taborjenje pod milim nebom v dežju tudi za najprijaznejšo ekspedicijo vendarle prevelika žrtev na oltarju romantike.

Midva sva si prižgala smodčico, Komac pa svojo pipo in kratili smo si čas s pogovarjanjem, izpuščajoč v zrak dimove oblačke. Komac se pritožuje, da tržaški alpski Bolaffio hodi zelo slabo, najslabše pa po snegu, ker postavlja nogo s prednjim koncem čisto noter v stopinje in zaradi tega lahko pade. Pri zimskem nastopu na Jalovec skozi kuloar Planice bi bil zdrsnivši kmalu vse spravil v globočino. Komac je vzel kamen in pokazal, kako daleč se je tedaj podrsal Bolaffio po zmrzlem sreču. Od Mrakiča sem že bil izvedel, da je pri tej priliki samo Komaceva odločnost — zasadil je namreč z vso silo cepin globoko v sren in hitro ovil okrog njega vrh — rešila vso ekspedicijo: dr. Kugyja, Krammerja, Bolaffija in oba vodnika, Komaca pa Oitzingerja.

Odpri smo škatlice švicarskega zgoščenega mleka in zvarili zadostno množino izbornega kakaa. Vreli napoj je razlil v naše ude prijetno toplino, vrhutega je Komac še prav razpihal žarki ogenj. Polegli smo okrog ognja, zamislili se v romantične občutke cestnih razbojnikov in gledali doli v Pišnico. Nehalo je deževati, z gozdnatih strani Mangartske skupine so se dvigale bele megle, Komac pa je obetal, da bo jutri, vsaj dopoldne, lepo vreme in da je nam današnji nalive vsekakor prav prišel, ker je v kaminih Suhega plaza gotovo splaknil vse sumljivo kamenje.

Vprav izborno bi se bili imeli, da bi le dim od ognja tako zelo ne bil ščipal nevajenih oči. Zmračilo se je. Večerjali smo le za ime, kajti Komac je v Kranjski gori protestiral proti vsaki večji zalogi provijanta, in tako smo se morali zadovoljiti z malen-

kostnimi kosi salame, sira in kruha. Troha tople polivke pa je nadomeščala pijačo. S Čermakom sva zlezla v spalne zavoje — Komac se je kar zgražal, kajti dr. Kugy takih sploh nima — in se ulegla v peščeni prod poleg ognja k počitku. Komac je šel leč najprvo od ognja stran na kamenje, pozneje pa je vendarle prilezel bliže k ogrevajoči žerjavici. Pritiskal se je k njej bliže in bliže, naenkrat pa je poskočil, kakor bi ga bil gad pičil. Tlele so mu hlače. Dosti pač nismo spali, kajti ostro kamenje nas je ob najmanjšem premikanju neusmiljeno zbadalo. Po polnoči se je nebo zjasnilo in začele so svetiti zvezde. Enkrat nas je presenetil stokajoč glas ne daleč v goščavi. Komac nam je razložil, da je zavpila srna. Ob treh je predlagal, naj vstanemo. Nikjer se človek tako rad ne loči od svojega ležišča kakor pri bivaku. Brž sva zlezla iz spalnih zavojev, in ker, kakor znano, v takih slučajih ni oblačenja, umivanja, česanja in druge jutranje delavnosti kulturnega človeka, smo vsi takoj posvetili svoje sile pripravljanju kakaa. Vendar nismo zanetili ognja, ampak skuhali zajutrak nad trdim špiritom. Ob štirih pa smo zapustili gostoljubni previsok.

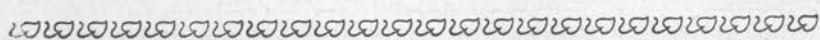
Nastop s Krnice od kota Škrlatice ni baš prijeten; edino, kar podaja, so poučni pogledi na kot Križa in do sten Malega Razora. V bistvu smo se držali peskov, raztezajočih se od vzhoda; mestoma vodi revna stezica po pobočju nad njimi, nato pa pride snežni žleb z začrnelim in robotim srenom. Žleb se dviga nekam pod sedlo med Lipnico in Malo Ponico. Zato smo takoj v spodnjem delu odbočili na desno v ruševje, ki ga spaja strm glinast žleb s prodiščem pod kotom Škrlatice. Tri četrti na šest smo se globoko oddahnili, ko smo se usedli na plošnat bolvan pri vstopu v kot, ki v Julskih Alpah nima vrstnika. Velikansko kotlino napolnjuje množina večnega snega, ki se vzpenja v lepih valovih krebri in sega z dolgim jezikom visoko v stene. Te stene so rdeče in nasičene z železnimi izločinami. Polne so vlage in tako oblikovane, da se gibljejo med navpičnostjo in previsom. Grozni kamini pod preperelimi robovi so edina pot, po kateri je možno priti do njih, in če se ozreš h grebenom, vidiš neskončne vrste drobnih, ostrih igel in stolpov, kakor jih erozija sploh ni mogla lepših nazobčati. Tudi Ponica, ki edina k temu kotu obrača položnejše pobočje, straši pri vstopu s svojo gladko steno.

Polarni mraz vleče s srena in zato je naš počitek le kratek. Komaj smo pojedli kos salame, smo že odšli, roke v žepih, cepine pod pazduho, in z dolgimi koraki merili sneg najprvo skoro vodoravno, potem pa precej strmo navzgor. Nad nami konec kota so ležale tri splasene divje koze. Mi pa smo željno dvigali oči k

Škrlatici. To je torej ona grozna severna stena, katero sva že leta in leta želega prelesti! Preprijazna se ravno ne kaže. Velikanska vzbočenina: žolta, rjava in rdeča, preprežena s črnimi žlebovi; zdi se, kakor da bi bila vsak trenotek pripravljena spustiti nate plaz kamenja. Previsi so navpične formacije in se ti zde, kakor da so čisto vlažni in sprhneli. Snegovi pod njimi kažejo svareče sledove destruktivnega procesa, ki ga brez nevarnosti za lastno kožo nikdar nimamo prilike bliže ogledavati.

Okoli prodaste zelenice v vsej tej množini srena stremimo naravnost navzgor pod steno. Sneg je pokrit z rdečim razblinjenim prahom in se zdi, kakor da je okrvavljen. Nad gorenjim koncem prodišča smo prečkali k steni. Začenja se najnevarnejši del nastopa. Slabo stopnjevana skala, posuta s peskom, zahteva utrudljivega plezanja, tako da ni mogoče pozornosti obračati na to, ali se kaj sumljivega ne giblje od zgoraj. Plezamo čez, koder se zlivajo kameniti plazovi, ko padajo v dno kota, in podani smo na milost in nemilost slučaju, kajti nikjer ni krova, nikjer zavetja. Komaca kar poznala nisva. Stari divji lovec, kos vsem grozam gorá, je prebledeval, obračal oči k mestom, odkoder nam je vsak trenotek pretila poguba, in s pridušenim glasom izražal željo, da bi čim hitreje prešli tod čez. Z nervozno naglico, kolikor je to pripuščala kakovost skale, smo hiteli v majhnih presledkih drug za drugim navzgor. A kmalu smo morali zapustiti skalne stopnje in iti na sren, ki je ležal v podobi tenke lupine na uglajeni plošči. Globoke vzporedne zarezne v tem sredu so nam kazale pot, ki kamenje navadno drevi po njej navzdol. Dve taki zarezni sta bili prav nad mestom, kjer smo ravnokar plezali. Prehod na sneg je zelo težaven, sneg sam pa vprav navpičen in tako mehak, da se vsaka stopnja pod nogo sesuje. Le na ta način smo si mogli pomoči, da smo zasajali cepine poševno ob rob snega in se vzpenjali po njih navzgor kakor po drogu. Potem smo vkopali kolena v sneg, izdrli cepine in jih spet vsekali kje više. Končno se je strmina nekoliko zmanjšala, tako da smo se mogli zasidrati. Prišli smo do škrbine, kjer je bil še precej dober prelaz. Ko smo dospeli na najvišji del srena, smo hodili po njegovem robu in brž prilezli na nekak snežen balkon pod skalnim previsom. Nad tem se začinja kamin, ki služi za nadaljnji nastop. Najnevarnejši prehod pa je za nami!

(Konec prihodnjič.)

DRUŠTVENE VESTI.

Novi člani. Osrednjega društva: Abulner Fran, pristav mestne hranilnice. Bernot Ivan, strokovni učitelj. Golli Franc, c. kr. fin. koncipist. Gruden Mirko, uradnik kreditne banke. Jeločnik Ivan, odvetn. uradnik. Kobal Viljem, c. kr. davčni pristav. Lekan Mimi, trg. sotrudnica. Pirc Ciril, tehnik. Štembov Ignac, deželni inženir. Svetlin Janko, magistratni uradnik. Volk Ivan, trg. sotrudnik. Zajec Franc, urar. (Vsi v Ljubljani.) Tomšič Franc, c. kr. poštar, trgovec in gostilničar v Polhovem Gradcu. — Cerkljanske podružnice: Borštnik Srečko, učitelj v Cerknem. — Kranjske podružnice: Jeglič Josip, učitelj v Selcih. Sajovic Evg., cand. phil. v Kranju. — Savinske podružnice: Stegenšek Avgust dr., profesor bogoslovja v Mariboru. Božič Anton dr., odvetniški koncipijent v Celju. — Soške podružnice: Mikuž Matko, učitelj. Bogataj Milan, pravnik. Premerstein Robert pl., gozd. vajenec. Dr. Vodopivec Fran, c. k. nam. koncipist. Sedej Anica, učiteljica. Tomšič Josip, kaplan. Kurinčič Fran, diurnist. Nosič Štefan, brivec. (Vsi v Tolminu.) Marinič Pepina, učiteljica v Bolcu. Merhar Milica, učiteljica v Bolcu. »Narodna čitalnica« v Kanalu. Reščič Ivan, kaplan v Bolcu. — Tržaške podružnice: Bubnič I. ml., trgovec v Slivjah. Čehovin I., veleposesnik na Branici. Petrič Josip, stavbni adjunkt v Trstu. Pinter Jernej, bančni uradnik v Trstu. Šorli Anton, kavarnar v Trstu.

Darila. Osrednjemu društvu: Gospa Iv. Seunigova je podarila vložno knjižico v imenski vrednosti K 103'69, kateri znesek je nabral njen pokojni soprog gosp. Ivan Seunig za lovsko kočo na Krimu. Gospod A. Vilfan (Aleš), župan in gostilničar na Ježici, je daroval K 34'10 kot popust pri računu za vino. — Podravski podružnici: Neimenovan dobrotnik in navdušen planinec v Rušah za Žigertov stolp 50 K. — Vsem izrekamo najtoplejše zahvalo.

Tretji planinski ples. V našem občinstvu tako priljubljeni planinski ples priredi osrednje društvo letos v tretjič, in sicer dne 2. februarja zvečer v gorenjih prostorih Narodnega doma v Ljubljani. Ples bo v veliki dvorani, za odpočitek in krepcanje pa bodo na razpolago stranski prostori in tudi mala dvorana (v ospredju). Tod se postavijo paviljoni, v katerih bodo ljubljanske narodne dame stregle z najizbornejšo, po društvu preskrbljeno pijačo, s cenimi jedili, slaščicami, kavo, čajem i t. d. Na galeriji bosta zelo zanimiv »planinski muzej« in jako koristna »planinska apoteka«. Izide pa tudi šaljivega lista »Zlatoroga« 2. letnik.

Članom izven Ljubljane se posebna vabila niso dopeljala, ker jih namestuje vabilo v današnjem »Planinskem Vestniku«.

Vstop je dovoljen proti vstopnicam, ki stanejo za člane po 1 K, za nečlane po 2 K.

Zaželjena je planinska obleka, toda strogo prepovedani so podkovani čevlji.

Društvo hoče svojim članom in prijateljem zopet nuditi neprisljeno zabavo, združiti hoče v svoj krog prijazno mu narodno občinstvo iz vseh slovenskih pokrajin ter s tem tudi pospešiti, da se seznanijo na prijateljskih sestankih najširše občinstvo z našimi težnjami.

Na veselo svidenje!

Planinci in planinke! Udeležite se planinskega plesa v popolni planinski opravi, ker bode ob poldesetih skupni nastop vseh planincev!

Shod delegatov. Na dan po planinskem plesu, dne 3. februarja, se zbere shod delegatov osrednjega društva in vseh podružnic v ljubljanskem „Narodnem domu“. Osrednje društvo je sklicalo ta shod, da se posvetujemo o važnih planinskih zadevah in da določimo delovanje za tekoče leto.

Obvestilo in poziv. V zmislu sklepa delegatov, izvoljenih na izrednem občnem zboru dne 8. decembra, bo izhajal »Planinski Vestnik« tudi v letu 1907. kot mesečnik. List pa bodo dobivali brezplačno le tisti društveniki, ki res plačajo članarino in za katere odpošljejo podružnice za upravne stroške in osobito za izdajanje »Vestnika« določeni prispevek 2 K za vsakega člana osrednjemu društvu v Ljubljani.

Prvi dve številki »Planinskega Vestnika« dobe še vsi dosedaj vpisani in naznanjeni društveniki. Nadaljnje številke se ustavijo vsakomur, ki do 1. marca t. l. ne bo zanj poravnal gori določeni prispevek ali kdor ne pošlje naravnost osrednjemu društvu naročnine 2 K za list.

Osrednji odbor torej pozivlje vse člane, naj članarino pravočasno plačajo, vse podružnice pa, da za osrednje društvo določeni prispevek določijo tudi do 1. marca t. l.

Društveniki, ki pristopijo pozneje ali ki pozneje zadoste gornjemu predpisu, dobé le nadaljnje številke »Vestnika«, poprejšnje pa le na posebno željo in le v toliko, kolikor bo preostajalo zaloge.

Znižana prenočnina v kočah Slov. planin. društva. Osrednji odbor je sklenil, da dovoli pričenši s tekočim letom v vseh kočah Slov. plan. društva tudi članom vseh planinskih in turistovskih društev vseh narodnosti brez izjeme znižano prenočnino, ako se izkažejo z društveno legitimacijo, veljavno za dotično leto.

Naše društvo in Švicarski alpski klub. Švicarski alpski klub je določil na svojem zadnjem občnem zboru, da imajo v njegovih kočah prednost v gorah ponesrečeni in zboleli turisti, za temi pa klubovi člani ter tudi člani tistih planinskih društev, ki pripoznavajo članom Švicarskega alpskega kluba iste pravice kakor svojim. Za temi šele gre prostor ostalim turistom. Glede na to je naznanil tudi osrednji odbor našega društva Švicarskemu alpskemu klubu, da priznava vsem članom drugih alpskih društev v svojih kočah vzajemnost. S tem so osigurane pravice do prenočevanja v švicarskih kočah tudi našim članom.

Album slovenskih planin, obsegajoč 92 pogledov, ki so jih fotografirali gg. dr. Dlouhý, dr. Dvorský, dr. Chodounský, dr. Jedlička, dr. Prachenský in oficijal Šedý, je sestavil klub Češke podružnice, nazvan »Zelená Rota«, in ga razstavlja v Pragi po javnih lokalih. V dnevnikih »Narodní Politika« in »Narodní listy« si je osigurala Češka podružnica stalno rubriko »Turistika in alpinizem«, v katerih budi z novicami zanimanje za naše planine.

Savinske podružnice občni zbor bo v nedeljo dne 3. februarja t. l. ob štirih popoldne v gostilni gosp. Antona Goričarja v Mozirju. Spored: 1. nagovor načelnikov, 2. poročilo tajnikovo o delovanju, 3. poročilo blagajnikovo, 4. slučajnosti. — Ako bi ta občni zbor ne bil sklepčen, bo isti dan ob 5. uri po istem redu drugi občni zbor.

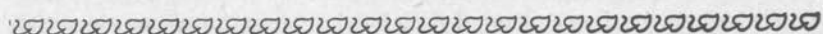
Litijske podružnice občni zbor se je vršil dne 13. t. m. Poročilo o njem priobčimo prihodnjč.

Soške podružnice občni zbor se bo vršil v četrtek, dne 14. februarja ob petih popoldne v prostorih »Narodne čitalnice« v Tolminu s sledečim dnevnim redom: 1. načelnikov pozdrav, 2. tajnikovo poročilo o društvenem delovanju, 3. poročilo blagajnikovo, 4. proračun za l. 1907., 5. volitev odbora, 6. predlogi. Ko bi ta občni zbor ne bil sklepčen, se bo vršil isti dan in v istih prostorih po gornjem sporedu ob šestih zvečer drugi občni zbor, ki bo sklepčen pri vsakem številu navzočnih članov. — K obilni udeležbi vabi vljudno odbor Soške podružnice.

Nova podružnica v Selški dolini. Osnovni shod za podružnico v Selški dolini je bil v četrtek, dne 24. t. m. na Češnjici.

Pot na Jalovec, ki jo je zgradilo naše osrednje društvo, opisuje znameniti turist Jiří Čermák v zadnji številki »Alpskega Vestnika« in priznava, da je pohvaliti način, kako je zgrajena, kot posebno zaslužno delo. Pohvalo to je ceniti tem bolj, ker priznava, da je izprva nasprotoval ideji naprave pota na Jalovec.

Seznamek markiranih potov. Ker dosedaj še mnogo članov ni plačalo zneska K 1:05 za »Seznamek markiranih potov«, prosimo dotičnike, naj v kratkem pošljejo osrednjemu društvu navedeni znesek ali mu vsaj vrnejo knjižice.

RAZNOTEROSTI.

Deželna zveza za pospeševanje prometa tujcev na Kranjskem.

O delovanju tega prekoristnega društva nam je poročati nastopno: V preteklem letu je zveza naročila v publikaciji »Internationales illustr. Reisealbum« 2 strani obsegajočo sliko na umetnem papirju ter 2 strani besedila. V ka-žipotu »Franks, English und Amerikans in Austria« priobči letos 5 slik, in sicer: Bohinjsko jezero, Bled, Ljubljano. Postojnsko jamo (Ferdinandova jama, cipresa). Poleg tega bode 2 do 3 strani besedila. Slike in kipi, ki so bili v londonski razstavi in so vredni okrog 2000 K, se bodo rabili pri prihodnjih razstavah. Reklamni in administrativni odsek deželne zveze se spojita, ker je njun delokrog skoro isti. Glede Bohinja je omeniti, da je pritisk tujcev jako velik, toda udobnosti so nezadostne in nikakor ne ustrezajo potrebam tujcev. Primanjkuje stanovanj in hotelov in še to sezono pridemo v zadrego, kako ustreči željam tujcev.

Zveza se bo obrnila do c. kr. vlade s prošnjo, naj se svet ob desnem bregu Bohinjskega jezera (od slapa Savice gledano) regulira. Vlada misli namreč regulirati levi breg, ki pa je gol in nepripraven za zidanje hotelov in vil ter mu celo primanjkuje pitne vode. Desni breg pa ima vse ugodnosti za take stavbe, ker so ondod prijetna izprehajališča. Treba bo napraviti regulacijski načrt, da se ne pokvari celotnost slike.

Zvezni tajnik se je udeležil seje pri c. kr. železniškem ministrstvu. Razpravljalo se je o uspehih razstav v Londonu in Milanu in konštatorilo, da smo lahko z njimi zadovoljni, zlasti kar se tiče tujskega prometa. Deželna zveza kranjska pa ima tudi moralen uspeh od razstave v Londonu. Londonski geološki muzej jo je namreč zaprosil, naj mu prepusti stalaktite iz

Postojnske jame. Ker je zveza rade volje ustregla, ji je angleško naučno ministrstvo izreklo toplo zahvalo. V tej seji se je razpravljalo tudi o ustanovitvi sveta za tujski promet pri c. kr. železniškem ministrstvu. Finančno ministrstvo se je sicer protivilo ustanovitvi in navzočni zastopnik je rekel, da je proračun že itak obremenjen iz tega naslova, kajti lani se je dalo za povzdigo tujskega prometa železniškemu ministrstvu 86.000, za leto 1907. pa 124.800 kron, deželnim zvezam za tujski promet se je dalo lani 25.000, za leto 1907. pa 40.000 kron. Ker so pa vsi zastopniki izjavili, da ni mogoče najti druge oblike za osrednjo organizacijo tujskega prometa, se je vdal tudi zastopnik finančnega ministrstva, in tako se kmalu ustanovi ta svet. Dalje se je razpravljalo o skupnih akcijah v povzdigo tujskega prometa. Železniško ministrstvo ustanovi mesto potovalnega komisarja, ki bo izkušnje drugih držav v tujskem prometu uvedel v naše kraje ter bo sploh v zvezi z deželnimi zvezami, žurnalistiko in drugimi korporacijami. Dalje izda železniško ministrstvo brošure v svetovnih jezikih ter plakate, med katerimi je omeniti karavanški in bohinjski plakat. Za bohinjski plakat je že dobil slikar Grohar naročilo, naj ga izvrši. Predlagalo se je železniškemu ministrstvu, naj ustanovi tudi v Parizu informacijsko pisarno in naj ukrene kaj za izboljšanje hotelov, ki v Avstriji ne zadostujejo potrebam razvajenih tujcev. V arhivu državnega zbora leži že dalje časa zakopan načrt zakona, vsled katerega naj bi se novim hotelom dovolile iste olajšave kakor za nove industrijske stavbe. Pomanjkanje dobrih hotelov je zlasti na Kranjskem jako občutno, najbolj pa ob novi železniški progi razen Bleda.

Zvezni tajnik je pri občnem zboru društva za povzdigo tujskega prometa na Bledu zastopal zvezo in poročal o nje delovanju. Z veseljem je pohvalil veliko delavnost in vnemo blejskega društva ter bodril zlasti navzočne interese iz Bohinja, Gorij in Radovljice, naj se ravna po njegovem zgledu in ustanove podobna društva. Zveza jim bo rada pomagala in svetovala. Posledica bodrilnih besed se že kaže, kajti pravila takega društva za občino Gorje so že predložena deželni vladi in v kratkem se bo tudi v Bohinju vršil ustanovni občni zbor prometnega društva.

Od 14. julija 1905. l. do 31. decembra 1906. l. je imela zveza dohodkov 7624 K 11 h in izdatkov 7192 K, torej prebitka 432 K 11 h. Dolga ima 1000 K. Odboru so v marsikateri akciji vezane roke. Ako bi lani ne bila dva odbornika priskočila na pomoč s posojilom 1000 K ter ako bi mesto Ljubljana ne bilo dalo podpore 3000 K, bi se bilo moralo sploh z delovanjem prenehati. Med izdatki je omeniti 3172 K 43 h za reklamo ter 1047 K 98 h za nabavo inventarja. Odbor se dogovarja z Blasnikovo tiskarno v Ljubljani radi izdaje krasnega plakata kranjskih krajev. Ker mu pa še niso zagotovljene podpore, ne more izvršiti pogodbe. Da bi se opustila izdaja plakata, bi bilo jako žalostno, kajti plakati so najuspešnejše reklamno sredstvo. Odbor trdno upa, da se ta akcija uresniči, čim bodo še nekatere korporacije zagotovile svojo podporo.

Za podpredsednika zveznega odbora je bil v zadnji seji izvoljen namesto izstopivšega g. dr. V. Gregoriča g. prof. F. Orožen in za člana v administrativni odsek g. prof. dr. J. Tominšek.

Občni zbor bo dne 26. januarja t. l.

Na Kredarici o Božiču l. 1906. Kar so l. 1905. božičevali na Kredarici naši slovenski turisti: gg. Milan Ferlič, Franjo Jesih, Leon Rogl in Oskar

Skušek *), mika tudi druge hribolazce taka zanimiva in izredna tura o božičnem času. In tako sta zadnjo božičnico praznovala na Kredarici dva Pražana: g. Adolf Fürth in g. V. Kahlen. Odrinila sta z vodnikoma Šmercem in Urbasom dne 24. decembra opoldne iz Mojstrane proti Krmi. Po zelo težavni poti so dospeli zvečer ob petih do lovske kočice, kjer so prenočili. Drugo jutro so se odpravili po prav dobrem počitku ob osmih dalje. Nebo je bilo jasno kakor ribje oko, a tudi mraz tako hud, da ga skoraj ni bilo mogoče prenašati. Pot proti Zgornji Krmi je bila zelo težavna; morali so rabiti krpelje in stopati jako previdno. Vendar se je pot proti Kredarici nekoliko izboljšala. Odstranili so krpelje in se poslužili derez (kremžarjev) in cepinov, s katerimi so morali delati stopinje, ker je bila pot, dasi mnogo boljša, vendarle v nekaterih krajih zelo nevarna in težavna. Ko so dospeli na tako imenovano »Konjsko planino«, so hoteli, trudni in prestradani po naporni hoji, vsak svoj grižljaj použiti, a potegnil je tako hud in mrzel veter, da se jim pri najboljši volji ni bilo mogoče pokrepečati. Kazalo jim ni drugega kakor s praznimi želodci dalje se pehati proti vrhu. Po hudem naporu so vendar srečno prišli ob polšestih do kočice na Kredarici. Snega ni bilo veliko pred vrati; vodnika sta ga kmalu odstranila, da so težko pričakujoč prestopili zaželjeni prag. Srečne so se šтели, ker so brez posebnih zaprek napravili krasno turo ter srečno stopili v kočico. Sobe v kočici so bile prav suhe, samo kuhinja je bila popolnoma zametena s snegom. Šmerc je imel delo s to neprijetno navlakom, da jo je odpravil, a Urbas je igral »parolo« kot kurjač. Ko je bilo vse urejeno in dobro zakurjeno, so se imeli do polnoči prav po domače. Vsega je bilo dosti, dokler jih ni premagal spanec po tako hudi turi. Po dobrem počitku so se prebudili ob šestih zjutraj ter pri tečnem zajutruku preudarjali hojo na vrh Triglava. A njih želje se niso izpolnile! Ko odpro vrata ter pogledajo pod milo nebo, je snežilo, da si človek v dolini ne more takega meteža predstavljati, in veter je bil tako hud, da si niso upali iz kočice. Mraza je bilo v kočici 12° R in zunaj 21° R. Čakali so do poldvanajstih lepega vremena, da bi pohiteli na Triglav, a vse zastonj. Morali so, dasi prav neradi in žalostni, nastopiti pot nazaj proti Krmi. Odšli so iz kočice opoldne ter dospeli, gazeč sneg v nekaterih krajih čez kolena, po trudni hoji ob osmih zvečer zopet z Mojstrano. Oba turista iz Prage sta izvrstna hodca ter vsa vneta za Triglavsko pogorje.

Na Golico do Kadilnikove kočice bo febr. po snegu pot narejena. Lahko bo torej, ker so druge gore po zimi nepristopne, na Golico poleteti. Razgled je po zimi veliko lepši nego po leti zaradi čistega zraka. Večja družba pride 27. t. m. iz Trsta na Golico.

Kaplja (802 m) na Štajerskem, ob jezиковi meji, je jako priljubljeno izletišče turistom. Pride se gori od Sv. Ožbolta pri Dravi ali pa prek Ostrega vrha. Izletnikom je priporočati zavedno slovensko gostilno Strablekovo. Kaplja je po večini slovenska župnija. L. 1900. so našli v njej 1232 Slovencev in samo 43 Nemcev. Tam je za župnika g. Fr. Šavel, odločen češki rodoljub.

Sv. Jošt pri Kranju je bil lani prav dobro obiskan. Zahajali so nanj v lepem številu domači, pa tudi tuji romarji in turisti. Ob lepih zimskih in pomladnih nedeljah se je oglasilo pri joštarském mežnarju samo iz Ljubljane do 100 gostov in še več. Pozabiti ne smemo, da so preteklega

*) Glej „Plan. Vestnik“ l. 1906., 2. štev., str. 24. i. d.

Stanje hranilnih vlog
nad 23 milijonov kron.

MESTNA

Reservni zaklad
nad 800.000 kron.

HRANILNICA LJUBLJANSKA

v lastni hiši v Prešernovih ulicah št. 3.

poprej na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. ure popoldne, jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potem c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4 $\frac{3}{4}$ % na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. Dolžniku je na prosto voljo dano, svoj dolg tudi poprej poplačati.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

SLADIN

ali doktorja pl. TRNKOCZYJA

•• **sladni čaj** ••

ni samo za otroke, ampak tudi za

☉ ☉ ☉ ☉ **turiste.** ☉ ☉ ☉ ☉

Pogasi žejo, redi in ne razburja živcev.

Zavoj po $\frac{1}{4}$ kg 50 vinarjev.

Po pošti najmanj pet zavojev.

Lekarna Ubald pl. Trnkóczy
v Ljubljani.

SLADIN

Deželna zveza za promet tujcev na Kranjskem.

Ljubljana, hótel „LLOYD“, Miklošičeve ulice 10.

Urduje od 3. do 5. ure popoldne.

Društvo posreduje v vseh zadevah, ki bi mogle pospeševati povzdigo tujskega prometa.

Posreduje oddajo letoviških stanovanj po celi deželi.

Vsakovrstna pojasnila, nanašajoča se na tujski promet, brezplačno.

Elegantne obleke po meri iz pristnega angleškega blaga

priporoča

Jos. Rojina v Ljubljani

v Šelenburgovih ulicah št. 5.

Priporoča svojo zalogo **izgotovljenih oblek, plaščev** iz tirolskega nepremočljivega lodna. ~~2000~~ Najsolidnejša postrežba.

Karla Kavšeka nasl.

Schneider & Verovšek

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 16

priporočata svojo veliko zalogo planske oprave: svetiljke, krampeže, cepine, dereze itd., potem razno-vrstno železnino za stavbe, kuhinjsko posodo, najboljše orodje za rokodelce in vseh vrst poljedelske stroje.

Športni klobuki za dame,

modeli in klobuki za žalovanje

so vedno v največji izbi pri

Idi Škof-Wanek

Pod trančo v Ljubljani.

Venci s trakovi. Umetne cvetlice.

GRIČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Prešernovih ulicah števil. 9

priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter priznajo najboljše perilo in zavratnice. — Zlasti opozarjata na nepremočna lodnasta oblačila in plašče za turiste. — Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

— Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastonj. —

Ivan Bonač

Ljubljana

Šelenburgove ulice št. 5 in 6,
Knaflcove ulice št. 2.

Trgovina s papirjem in pisalnimi potrebščinami. ☉ Zaloga svinč-nikov družbe sv. Cirila in Metoda.

Velika knjigovoznica. Kartonažna tovarna.

Rudolf Kunstelj v Radovljici

priporoča

svojo na novo elegantno opremljeno

restavracijo blizu kolodvora.

= V salonu na razpolago klavir. =
Senčnat vrt. = Veranda s krasnim
= razgledom na Bled in Triglav. =
Postrežba točna in prijazna.

Jos. Lenče

v Ljubljani.

**Trgovina z vinom na
debelo in drobno.**

Razpošilja vina v lastnih sodih
☉☉☉ na vsako postajo. ☉☉☉

Engelbert Skušek
Ljubljana, Pred škofijo 19.

Prva modna trgovina za gospode.

Dobro blago!

Nizke cene!

Perilo, ovratnice, nogavice, rokavice, klobuki, čepice, dokolenke, dežniki, gamaše, palice, žepne rute, dežni plašči, telovniki, čevlji, parfumi, kopalno perilo, toaletno blago i. t. d.

Kdor svoj želodec ljubi,
ga krepča s
„FLORIANOM“.

Glejte na ime in znamko!

„FLORIAN!“

Glejte na ime in znamko!

Nobena kapljica ne krepča tako
kot požirek **pristnega** rastlinskega
likerja „Floriana“.

Pozor, planinci!

Pristni tirolski loden

raznovrstnih barv in razne kakovosti
za planinske obleke,

pelerine

za dame in gospode

se dobe po najnižji ceni pri

manufakturni trgovini

Češnik & Milavec

LJUBLJANA, Lingarjeve ulice.

Postrežba strogo solidna.

Pozor, planinci!

J. J. NAGLAS.

Založeno 1847.

• • Tovarna pohištva. • •

Založeno 1847.

Zaloga in pisarna: Ljubljana, Turjaški trg št. 7.

Tovarna s stroji: Trnovski pristan šte. 8—10.

Zaloga preprostega in najfinejšega lesenega in
oblazinjenega pohištva.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo št. 1

priporoča svojo

veliko zalogo klobukov,

posebno lodnastih za hribolazce
in lovce.

Avgust Agnola

steklar v Ljubljani

na Dunajski cesti šte. 13.

Velika zaloga stekla, porcelalana,
zrcal, okvirov in vseh drugih v
steklarstvo spadajočih predmetov.

Najnižje cene.

Tiskarna J. BLASNIKA nasledniki

v Ljubljani, na Bregu št. 12

se priporoča v izvršitev vseh tiskarskih del: vizitnic, kuvertov s firmo, trgovskih
cenikov, računov, plakatov, tabel, mrtvaških listov, knjig itd. Nadalje priporoča svoj

prvi in edini litografični zavod na Kranjskem,

v katerem se izdelujejo krasne slike, etikete, razglednice, vizitnice, poročne
karte, računi in sploh vsa litografična dela, na zahtevanje tudi v več barvah.

Vsa dela se izvršujejo lepo in hitro po najnižjih cenah.